

noget forkert. Debatten handler jo om det, som debattørerne synes den skal handle om.

Hr. Knud Erik Hansen klandrer nogle af partierne for i virkeligheden at ville udnytte forbeholdets muligheder for at undgå at tilslutte sig nogle regler, de ikke bryder sig om, og samtidig sige, at de gerne vil have ophævet forbeholdet. Jeg synes faktisk, SF har et fuldstændig tilsvarende problem. De vil meget, meget gerne have indflydelse på politikken og har noget at bidrage med, men lader sig stille tilfreds med en marginal indflydelse og vil ikke åbent gå ud og sige: Vi vil gerne have indflydelse, vi er et politisk parti, og derfor vil vi gerne have indflydelse, og derfor ønsker vi et forbehold ophævet. SF spiller altså heller ikke med fuldstændig åbne kort.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Nu vil jeg gerne bede om et klart svar fra hr.

Knud Erik Hansen på nogle meget korte spørgsmål. Hr. Knud Erik Hansen taler om indflydelse.

Situation 1: EU har vedtaget noget, vi trygler om at være med i, og EU siger: Næh, vi vil ikke have jer med, der er for meget vrøvl med jer. Hvor ligger indflydelsen for Danmark så?

Situation 2: EU har vedtaget noget, og vi trygler og beder om at få lov at være med, og EU siger: Jamen I kan da bare kopiere vore regler, eller også indgår vi en mellemstatslig aftale, men det er altså det, der er vedtaget. Hvor er indflydelsen i de to situationer?

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Først til fru Birthe Rønn Hornbech: Den er meget lille, men det er jo heller ikke det, der er situationen, og derfor er det en ganske hypotetisk situation at snakke om. Hvis vi melder ud – og det er jo den debat, vi har haft – bliver det ikke situationen, hvis de andre lande er interesserede, og det går jeg ud fra de er. Det ville undre mig meget, hvis de ikke var klart interesserede i at have os med.

Til fru Elisabeth Arnold: Det, jeg klandrede, var sådan set ikke selve debatten, men den måde, jeg synes, debatten om forbeholdene har udviklet sig på. Jeg synes, der er en skævhed i, at man forsøger at tegne det billede, at fordi vi har forbeholdene, kan vi ikke få indflydelse. Det synes jeg er et skævt billede, og så var det, jeg sag-

de, at jeg syntes, debatten kørte skævt. At man har en debat om både forbehold og indhold er jo debattørernes valg, og det kan jeg fuldt ud respektere.

Til fru Lene Espersen: Det, der har præget debatten og derfor også har været lidt bekymrende, er, at den har drejet sig så lidt om indhold. Det er jo klart, at når vi har forbeholdet, bliver indholdsdiskussionen jo også vigtig. En del af forbeholdet indebærer jo, at vi som nation kan vælge, at her er et område, vi godt vil være med i, og det er det væsentlige. Hvis der er nogle andre områder, hvis der kommer et samarbejde i Europol, som vi ikke vil være med i, kan vi vælge ikke at være med i det. Det er en del af forbeholdet, og vi synes stadig, det er vigtigt, at vi kan vælge.

Det er også klart, at når man ser på nogle af de retslige områder, har vi været med i de fleste af dem. Det har været helt o.k., at vi har været med i dem, og det er det også på det mellemstatslige område. Men det er vigtigt for os, at på det retslige område er der følsomme områder, hvor vi synes, det er vigtigt, at vi stadig kan sige nej og sige, at her skal vi ikke være med som nation. Derfor synes vi, at Danmark skal bevare forbeholdene, men vi ønsker da så sandelig ikke, at vi ikke skal arbejde sammen på nogle områder, hvor det er vigtigt at gøre det.

Hermed sluttede forhandlingen.

Formanden:

Som tidligere nævnt vil afstemningen om de fremsatte forslag til vedtagelse finde sted i morgen, torsdag den 26. april 2001.

Den sidste sag på dagsordenen var:

4) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 150:

Forslag til folketingsbeslutning om dansk nej til harmonisering af skatter og afgifter i EU.

Af Keld Albrechtsen (EL) m.fl.

(Fremsat 20/3 2001).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Beslutningsforslag nr. B 150 indeholder tre temaer, og derfor vil jeg tage dem i den rækkefølge, der er formuleret i forslaget.

Først vil jeg gerne slå fast, at koordination og drøftelser og beslutninger om skattespørgsmål jo ikke nødvendigvis er harmoniseringer, men det er måske heller ikke ord, vi nødvendigvis skal hænge os i. Men der kan kun ske beslutninger om skatter og afgifter i det omfang – jeg refererer til Traktatens bestemmelser – det er nødvendigt af hensyn til det indre marked. Beslutningerne skal træffes med ensstemmighed, og Traktaten kan derfor ikke bruges til at gennemtvinge noget imod et medlemslands vilje.

For det andet vil regeringen i øvrigt ikke på forhånd sige nej til at behandle skattespørgsmål, som i nogle tilfælde kan være i vores interesse, f.eks. minimumssatser for energiområdet. Det må principielt bero på en konkret vurdering fra sag til sag.

Jeg har en formodning om, at baggrunden for beslutningsforslaget er, at Kommissionen i dette forår præsenterer meddelelser vedrørende selskabsbeskatning og pensionsbeskatning, og derfor vil jeg lige knytte nogle bemærkninger til de to områder.

Kommissionens meddelelser om selskabsbeskatning vedrører den undersøgelse af forskelle mellem medlemslandenes selskabsskattesystemer, som Rådet har anmodet Kommissionen om allerede i juli 1999. Undersøgelsen skal dels belyse forskellene i effektiv beskatning i de forskellige lande og dels de tilbageværende skattemæssige hindringer for, at selskaber kan få de fulde fordele af det indre marked. Det er altså en analyse, som Ministerrådet har bestilt.

Det er selvfølgelig en mulighed, som jeg i øvrigt synes er interessant, at Kommissionen vil foreslå en koordinering af grundlaget for selskabsbeskatningen. Det, vi hidtil har drøftet oftest i politisk sammenhæng, er niveauerne og minimumssatserne for selskabsbeskatning.

Kommissionens meddelelse om pensionsbeskatning vedrører problemerne med beskatning af pensionsordninger i ansættelsesforhold i det indre marked. Medlemslandene giver i dag ikke fradrag for indbetalinger til pensionsordninger i andre lande, og det giver problemer, bl.a. for personer, som begynder deres ansættelsesforhold og opretter en pensionsordning i ét land og derefter arbejder nogle år i et andet land. Der er

også forskel på medlemslandenes skatteregler, og der er en risiko for enten dobbeltbeskatning, eller for at nogle overhovedet ikke kommer til at betale skat, og det er jo et reelt problemsæt.

Meddelelsen fra Kommissionen fortolker Traktatens regler om frihedsrettighederne vedrørende arbejde og tjenesteydelser set forhold til pensionsbeskatningen, og Kommissionen opfordrer til en hurtig ophævelse af enhver diskrimination af grænseoverskridende pensionsydelse i medlemslandenes regler. Meddelelsen fra Kommissionen forholder sig desuden til problemer med fradrag eller ikkefradrag for indbetaling af pensioner og til beskatning eller ikkebeskatning af pensionsudbetalinger, men der lægges ikke op til fælles regler fra Kommissionens side.

Mødet i Det Europæiske Råd i Stockholm kræftede, at der skal lægges vægt på hensynet til de nationale skattesystemer. Man konkluderede således, at Kommissionen bl.a. har til hensigt at forelægge forslag om mulighederne for at overføre tillægspensioner, uden at dette i øvrigt anfægter sammenhængen i medlemsstaternes skattesystemer. Dette er direkte citeret.

Det andet tema drejer sig om forstærket samarbejde. For så vidt angår anvendelsen af bestemmelsen om forstærket samarbejde på skatte- og afgiftsområdet, vil Danmark ikke, når Nicetraktaten er trådt i kraft, kunne forhindre, at en gruppe lande inden for rammen af Traktaten indgår i et sådant forstærket samarbejde. Danmark vil dog naturligvis kunne afvise at deltage i et forstærket samarbejde på f.eks. skatteområdet.

Endnu har vi ikke set konkrete forslag om anvendelse af Traktatens bestemmelser, og hvorvidt det vil være i dansk interesse at deltage i et fremtidigt forstærket samarbejde inden for et bestemt område, vil og må regeringen tage stilling til, når der ligger et konkret forslag på bordet. Jeg kan ikke på nuværende tidspunkt afvise, at det fremover kunne være i dansk interesse at deltage i et muligt forstærket samarbejde, også inden for skatte- og afgiftsområdet, hvis det bliver muligt. F.eks. kunne man forestille sig, at et antal lande kunne gå sammen om at hæve minimumsafgifterne på brændstoffer eller lave en fælles CO₂-afgift, og det kunne være af interesse for Danmark at deltage i et sådant arbejde.

Noget andet er selvfølgelig, at der også er områder, hvor et forstærket samarbejde ikke vil have nogen som helst effekt. Jeg kan eksempelvis henvise til den aftale, der lige er indgået for

trekvarter år siden om kommende muligheder for beskættelse af renteindtægter. Her ville det være u hensigtsmæssigt, hvis den ikke omfattede alle lande.

Det tredje tema i beslutningsforslaget drejer sig om forholdet mellem dansk ret og EU-retten. EF-Domstolen har kompetence til at prøve lovlighed og gyldighed af EF-retsakter, og danske domstole kan derfor ikke anse en EF-retsakt for uanvendelig i Danmark, uden at spørgsmålet om dens forenelighed med traktaten har været prøvet ved EF-Domstolen. Dette har været gældende ret, siden tiltrædelsesloven blev vedtaget ved Danmarks indtræden i EF den 1. januar 1973, og det er også bekræftet af Højesteret i dommen af 6. april 1998 i Maastrichtsagen. Højesteret har endvidere udtalt, at danske domstole i almindelighed kan lægge til grund, at EF-Domstolens afgørelser ligger inden for suverænitetsafgivelsens grænser. Også dette er et direkte citat.

Det er rigtigt, at Højesteret i sin dom også tager højde for den ekstraordinære situation, at en EF-retsakt bygger på en anvendelse af Traktaten, der ligger uden for suverænitetsafgivelsen ifølge tiltrædelsesloven, og jeg vil citere fra Højesterets dom:

»Danske domstole må anse en EF-retsakt for uanvendelig i Danmark, hvis der skulle opstå den ekstraordinære situation, at det med den fornødne sikkerhed kan fastslås, at en EF-retsakt, der er opretholdt af EF-Domstolen, bygger på en anvendelse af traktaten, der ligger uden for suverænitetsafgivelsen ifølge tiltrædelsesloven.«

Jeg tillader mig dog i den forbindelse at bemærke, at regeringen finder det meget teoretisk og højst usandsynligt, at der i forbindelse med en afgørelse af EF-Domstolen vedrørende regler om fradrag for pensionsindbetalinger eller andre danske skatteordninger skulle opstå en sådan ekstraordinær situation, som efter Højesterets dom indebærer, at danske domstole må anse de pågældende EF-retsakter for uanvendelige i Danmark. I øvrigt finder jeg det på sin plads at nævne her, at de få aktuelle sager på dette område netop ikke vedrører spørgsmål om, hvorvidt EF-retsakter er forenelige med Traktaten, men derimod om nationale reglers forenelighed med Traktatens regler om fri bevægelighed.

Afsluttende vil jeg derfor slå fast: For det første vil regeringens holdning til fremtidige planer om skattebehandlinger, herunder også mulige skatteharmoniseringer, bero på en konkret vur-

dering fra sag til sag, idet regeringen og, formoder jeg, et stort flertal i Folketinget fortsat støtter minimumsafgifter på energiområdet.

For det andet mener regeringen ikke, såfremt et forstærket samarbejde på skattesamarbejdet skulle komme på tale, at Danmark bør melde ud, som der lægges op til i beslutningsforslaget, og jeg citerer herfra: »at Danmark under alle omstændigheder vil nægte at deltage i noget sådant«. Det kan ikke på forhånd afvises, at det kan være i Danmarks interesse at indgå i et forstærket samarbejde i et givet skattespørgsmål, og den danske holdning bør derfor også bero på en konkret vurdering fra sag til sag.

For det tredje synes det at være overflødig at meddele EU, at Danmark er et retssamfund, hvor regeringen til enhver tid vil respektere afgørelser fra landets domstole.

På denne baggrund kan regeringen ikke støtte forslaget til folketingsbeslutning.

Claus Larsen-Jensen (S):

Jeg kan fuldt ud tilslutte mig økonomiministerens ord. Det dækker indholdet af min ordførertale, og jeg skal derfor gøre det ganske kort og sige, at Enhedslisten blander tingene sammen. Der er ikke tale om skatteharmonisering. Der er tale om et samarbejde og en koordinering, og vi er faktisk tilhængere af, at man på enkelte områder faktisk kan aftale fælles ting bl.a. på energifgiftsområdet.

Vi er også tilhængere af, at vi kan indgå aftaler, så vi kan bekæmpe unfair skattekonkurrence og beskytte skattegrundlaget for det velfærdsamfund, vi gerne vil finansiere hos os, og de andre hos sig. Det er netop en forudsætning i en global verden, at man sørger for at gøre det i fællesskab som lande, og derfor er EU ikke problemet, men rent faktisk en del af løsningen på dette spørgsmål.

Enhedslisten vil også meget gerne sige nej til forstærket samarbejde. Vi kan sådan set godt have en række betænkeligheder ved at indføre forstærket samarbejde på skatteområdet, men lad os nu se, hvad det er, der sker på det pågældende felt. Det vil vi forholde os til, når vi rent faktisk kender det konkrete indhold.

Propos Nice har vi jo faktisk forsøgt i forbindelse med Niceforhandlingerne, om ikke vi kunne få indført flertalsafgørelser på området omkring energifgifter. Der kiksede vi, og det understreger vel også, at med de regler, der gælder indtil en ny traktat, er der jo meget store begrænsninger i, hvad man rent faktisk kan lave i

fællesskab i EU-systemet. Derfor er risikoen nok ikke så stor for, at landene i de første mange år ligefrem sidder i kø for at skulle lave noget, som Enhedslisten går rundt og ser spørgsmål i retning af.

Jeg skal lige sige, at vi selvfølgelig afviser forslaget.

Jens Rohde (V):

Jeg vil egentlig starte med at sige tak til økonomiministeren for ministerens indlæg og ministerens svar, som jeg i øvrigt fuldt ud kan tilslutte mig. Det er jo prisværdigt, det vil jeg gerne kvittere for, at uanset om man ellers er enig eller uenig med økonomiministeren, så får man altid et godt og grundigt svar. Det synes jeg er prisværdigt.

I Venstre må vi selvfølgelig også afvise Enhedslistens forslag, fordi vi ikke er enige i, at det er klogt at afvise nogen politiske forslag, før vi har stiftet bekendtskab med indholdet. I Danmark såvel som i EU må vi tage stilling til de forslag, som der bliver fremlagt, og det gælder også skatteforslagene.

Der er jo i EU-traktaten, som ministeren også var inde på, mulighed for at gennemføre skatteharmoniseringer, hvis der er behov for det. Og på den måde har vi altså allerede accepteret det, i hvert fald os, som har stemt ja til traktaterne.

I øvrigt kan man jo set i lyset af dagens debat synes, at det kan være en lille smule vanskeligt at se logikken i Enhedslistens argumentation, når man tænker på debatten om Tobin-skatten. Det er jo en international harmoniseret skat, og den støtter Enhedslisten, og kort efter, når vi så når til denne debat, så når Enhedslisten til den diametralt modsatte konklusion, nemlig at vi med vold og magt skal bekæmpe harmonisering i EU.

Det ser ikke bedre ud med de andre dele af forslaget. Enhedslisten er imod EU på skatteområdet, men samtidig vil man forhindre de andre lande, der måtte ønske det, i at benytte den lejlighed til at træffe beslutninger på skatteområdet, som ikke alle er med i, det såkaldte forstærkede samarbejde.

I Venstre er vi, som vi tidligere har været inde på, jo ikke begejstrede for muligheden for national enegang i EU. Men på den anden side må vi også erkende, at det jo er svært at forhindre, når vi nu selv slæber rundt på hele tre væsentlige undtagelser.

I spørgsmålet om at respektere EF-Domstolens afgørelser ligger vi også langt fra hr. Keld

Albrechtsen og Enhedslisten. I Venstre ønsker vi et retssamfund hertillands såvel som i EU, derfor respekterer vi naturligvis domstolens afgørelser.

Vi afviser som nævnt forslaget.

Lene Espersen (KF):

Ligesom de tidligere ordfører betragter vi konservative også Enhedslistens beslutningsforslag som endnu et paradenummer, der alene har til hensigt at råbe: Ulven kommer, ulven kommer.

Det er talrige gange, hvor vi har diskuteret skatteteamaet. Regeringen har gentagne gange fastslået, at man skal holde sig inden for Traktatens rammer, og ikke mindst, at fordelingspolitik er et nationalt anliggende. Vi konservative er ganske enige med de tidligere ordførere og ikke mindst økonomiministeren, som jeg synes kom med en ganske, ganske flot besvarelse, i, at Traktaten faktisk lægger nogle fornuftige grænser for disse spørgsmål.

Vi har nemlig også den holdning, som bl.a. den socialdemokratiske ordfører var inde på, at på nogle områder, når vi taler afgifter, f.eks. miljøafgifter, så tror vi faktisk, at det vil være ganske fornuftigt set med miljømæssige briller, hvis det var sådan, at man koordinerede mere af det på EU-plan. Det ville nemlig betyde, at det ikke var Danmarks konkurrenceevne, der var taberen, og at der ikke ville gå danske arbejdspladser tabt, fordi vores grønne afgifter, hvis de stod alene som en hund i et spil kegler, ville gå modsat andre lande.

Hvis vi virkelig vil miljøet det godt og i den forbindelse bruge adfærdsregulerende afgifter, som absolut er et økonomisk instrument, man kan bruge, så batter det jo alene noget, hvis EU bliver enig f.eks. om at lave fælles minimumsregler, og det er jo et fuldstændig velkendt synspunkt.

Den nuværende debat om pensionsbeskatning er jo allerede blevet diskuteret én gang i Folketingssalen i dag i spørgetiden, og der synes jeg faktisk også, økonomiministeren kom med en ganske nuanceret og god beskrivelse af, hvad der er problemstillingen.

Jeg kan kun beklage, at Enhedslisten alene vælger at se det her som sådan en national skattedebatsag, for principperne i den diskussion, der er om pensionsbeskatningen, er jo om arbejdskraftens fri bevægelighed, om det indre marked, og vi synes faktisk fra konservativ side, at det er fuldt ud rimeligt, at vi diskuterer, hvorledes arbejdstagere sikres rimelige pensionsvil-

kår. Det vil sige, at man på den ene side kan få fradrag for ens pensioner, men at man på den anden side naturligvis også må acceptere efterfølgende at blive beskattet for det. Sådan er reglerne, og sådan skal det være uanset, hvilket land man vælger at tage beskæftigelse i.

Så som udgangspunkt synes vi faktisk, at det er ganske fornuftigt, at man diskuterer en fælles forståelse for det her problem. Naturligvis skal det ske med respekt for, at vi er forskellige. Vi har forskellige skattesystemer i vores lande, men det må ikke ende således, at arbejdstagerne bliver kastebold mellem EU-landenes skattemyndigheder, og derfor synes vi, det er ganske fornuftigt, at man tager den her diskussion.

Jeg skal så kun beklage, at Enhedslisten vælger den ukonstruktive vej uden erkendelse af problemets omfang og kompleksitet, men det kommer på den anden side sådan set ikke bag på Det Konservative Folkeparti, fordi de synspunkter, som Enhedslisten i det her beslutningsforslag giver udtryk for, jo er nogle, vi om end med en vis omklædning har set ved tidligere lejligheder, vi har diskuteret det her i Folketingssalen.

Vi kan derfor ikke støtte nogen af Enhedslistens forslag i beslutningsforslaget, og vi må derfor også afvise det.

Knud Erik Hansen (SF):

Uanset at Traktaten giver mulighed for, at man kan tage beslutninger om skat, så er det beslutninger, der skal gennemføres i enighed, og det betyder, at vi kan stoppe en harmonisering, som vi ikke ønsker, og det er givet, at Danmark i mange tilfælde ikke vil være det eneste land, der vil have betænkeligheder, hvis det er tale om sådan en harmonisering.

Jeg synes også, der er god grund til at skille de forskellige betænkeligheder ad, for det er ikke alt, der er lige betænkeligt. Der er faktisk nogle ting, der er en forudsætning for, at vi kan gennemføre vores egen skattepolitik.

Skatten er et væsentligt element i omfordeling af midler i de enkelte lande, og det bør og skal være landenes afgørelser – det skal EU ikke blande sig i – men der er også en anden del af skattepolitikken, som kan være nødvendig at gennemføre i EU-regi faktisk for, at vi kan beskytte vores eget skattesystem.

Der er tilfælde, hvor nogle lande bruger ganske lave skattesatser i en ulige konkurrence med andre og på områder, hvor det faktisk ville betyde, at det vil underminere andre landes skatte-

systemer eller umuliggøre f.eks. fælles målsætninger om miljø.

Det er f.eks. ikke holdbart, at nogle lande har så lav en selskabsbeskatning, så andre lande i virkeligheden er nødt til at lave det samme, hvis ikke de skal stilles dårligere i forhold til virksomheder, der gerne vil investere i landene.

Det er tilsvarende også uholdbart, at nogle lande kører med lave skatter på kapitalindkomster, og det fremmer i virkeligheden en spekulation i, hvor man så placerer sine penge.

Det er også uholdbart, at nogle lande forhindrer minimumsskatter på miljø, idet de, der ikke vil være med til det, reelt hæmmer andre landes muligheder for at lave grønne afgifter – ikke umuliggør, men hæmmer.

Endelig kan vi også tage grænsehandelen og internethandelen, hvor EU-beslutninger i praksis kan betyde, at de enkelte andre lande også kan være nødt til at følge de mindstbeskattende landes politik og dermed underminere et skattegrundlag.

Vi ser derfor skattepolitikken i EU som en opgave for at kunne sikre, at vi faktisk skal have en skattepolitik, hvor vi har et grundlag til at omfordele midlerne, og en skattepolitik, som betyder, at vi kan gennemføre nogle af de ting, vi godt vil gennemføre. Det er dermed også en dobbeltstrategi, der skal sikre, at vi kan tage beslutninger i landene, men også at det i visse tilfælde er nødvendigt, at EU tager beslutninger som forudsætning for, at vi kan bestemme.

I lyset af det mener vi ikke, vi kan støtte Enhedslistens forslag. Det er alt for rigoristisk og for ensidigt. Det tager ikke hensyn til det forhold, at så enkel er verden ikke. Der er behov for, at vi også ser på, at EU kan gå ind i nogle tilfælde.

Den bedste beskyttelse for, at vi kan føre en egen skattepolitik, er ikke totalt at afvise, at EU skal tage nogle beslutninger på det skattepolitiske område. Det er i nogle tilfælde forudsætningen for, at vi også kan føre en skattepolitik og have et skattegrundlag i de enkelte lande.

Kristian Thulesen Dahl (DF):

De, der har deltaget i EU-debatten sådan over en lang årrække, kan jo se, at de, der for år tilbage fuldstændig har fornægtet, at områder senere ville blive EU-reguleret, tager grusomt fejl. De kan jo se, at den udvikling, EU har, går i én retning, nemlig at stadig større områder skal flyttes til EU frem for at være nationale reguleringsområder.

Derfor synes jeg i modsætning til nogle af de tidligere ordførere, at det kan være ganske på sin plads, at man en gang imellem tager et område ud og diskuterer det. Man kan sådan rent principielt sige, at her er et område, vi ønsker EU-regulering på, som årene skridter frem foran os, og giver regeringen et klart pålæg om, at det er det måske ikke, så man har noget at holde hinanden fast på.

Det, vi jo i virkeligheden kunne gøre forud for en debat som den her, var at tage bunken med citater nede på kontoret fra år tilbage og så stå og stikke dem i næsen på hinanden: Jamen I sagde også, at det her område ikke ville blive EU-reguleret på et tidspunkt, og nu kan vi se, at det sniger sig lige så stille og roligt ind.

Vi har i stedet for her et beslutningsforslag, der går ind og ser på, hvilke holdninger vi har på området med skatter og afgifter, og lægger nogle pinde ind. Så kan man forholde sig til, om man synes, de er rigtige eller forkerte, eller om de skal skrues sammen på en lidt anden måde.

Der er nogle ordførere, som jeg hørte, der egentlig synes, det er rigtigt nok at sige, at Europa-Kommissionens planer om skatteharmonisering osv. skal afvises, men som siger, at det bare ikke skal ske lige her og nu, og at vi skal se forslaget først osv.

Vi synes, det kan være på sin plads, og derfor vil jeg til de forskellige pinde sige, at Dansk Folkeparti grundlæggende er tilhængere af de ting, der står om, at vi skal afvise de her planer om skatteharmonisering og EU-indblanding på f.eks. pensionsområdet, som der er lagt op til.

Der er faktisk kun et område i forslaget, hvor vi har en tanke om, at der burde blive skrevet noget andet til den endelige afstemning ved andenbehandlingen. Det er i spørgsmålet om forstærket samarbejde, hvor Enhedslisten i pind 2 skriver, at Danmark vil sige nej til planer om forstærket samarbejde på skatte- og afgiftsområdet, og at Danmark under alle omstændigheder vil nægte at deltage i noget sådant. Det sidste er vi jo enige i at Danmark ikke skal deltage i, men at vi grundlæggende skal sige nej til, at andre kan benytte en mekanisme om forstærket samarbejde lige præcis på det område, synes vi ikke vi skal.

Vi har grundlæggende det synspunkt, at Danmark skal have lov til at vælge, hvad vi ønsker at være med i, og hvad vi ikke ønsker at være med i, men de andre lande skal have samme ret. Derfor har vi faktisk været tilhængere af, at man lavede en mekanisme i EU-traktaten, som gør, at

nogle lande kan vælge at lave en form for samarbejde, og andre lande kan vælge at lave noget andet.

Vi har så bare ikke ønsket, at det bliver denne her form for forstærket samarbejde. Vi har ønsket, at det blev en reel form for fleksibilitet, som også gjorde, at lande, der en gang havde tilsluttet sig noget, også kunne gå fra det.

Man kan så diskutere, hvordan det skal defineres konkret – det har vi jo haft mange debatter om – så det blev reel fleksibilitet og ikke kun et spørgsmål om, at nogle lande skulle gå videre og så presse andre lande i samme retning. Det er jo selvfølgelig det, der for nogles vedkommende er tanken med det forstærkede samarbejde.

Med det her ene forbehold vil vi være positive over for forslaget og selvfølgelig følge det aktivt i den videre behandling.

(Kort bemærkning).

Jens Rohde (V):

Jeg føler bare, at det, hr. Kristian Thulesen Dahl står og siger, påkalder en bemærkning, for det er jo, som om man tror, at man bare skal sætte verden i stå.

Jeg har sådan en fornemmelse af, at hvis radiobølger var noget, som man lige pludselig opdagede i dag, ville hr. Kristian Thulesen Dahl sige nej, for det kunne jo være grænseoverskridende. Det er den oplevelse, man har, når man hører hr. Thulesen Dahl.

Kan hr. Kristian Thulesen Dahl ikke bekræfte, at der kan ske udviklinger i samfundet, som kan gøre, at man ud fra rent rationelle, fornuftige betragtninger må stille sig op og se på, om det kan være fornuftigt, at vi inddrager det her område i samarbejdet? Ikke fordi det er et mål i sig selv, men fordi der ligger rent fornuftige tanker bag det, og fordi det ville være fornuftigt, at man inddrager nogle nye områder i samarbejdet, hvis det er sådan, at det omhandler grænseoverskridende ting.

(Kort bemærkning).

Kristian Thulesen Dahl (DF):

Nu fornægter det sig jo ikke, at hr. Jens Rohde er sit partis medieordfører, så eksemplet er selvfølgelig valgt ud fra personlige erfaringer om, hvor godt det er med radiobølger, der kan køre frem og tilbage over grænserne.

Jeg vil sige, at når jeg forholder mig til det her emne, som jeg gør, er det, fordi jeg altid oplever, at uanset hvad man gør i EU-regi, taler man om at lægge mere magt over til EU.

Hvis det var sådan, at det var et spørgsmål om, at det forandrer sig, og at man kan revurdere holdninger og den slags, så ville jeg da tro, at nogle af de EU-tilhængerpartier, vi har, pludselig ville komme med ideer om, at hov, det var nok en fejl, at vi har vedtaget, at et område skal EU-reguleres; vi kan nu godt se, som tiden går, at det kan være fornuftigt nok, at vi regulerer det område på nationalt plan.

Det finder man pudsigt nok aldrig frem til. Det handler altid om, at den nye udvikling og det, at man vurderer en sag, må medføre, at EU skal regulere det, i stedet for at vi har den nationale regulering. Jeg ville tro, at hvis det, som hr. Jens Rohde er inde på, hvor man skal vurdere tingene hele tiden i det nye lys, som måtte komme år efter år, var udgangspunktet, ville man også af og til finde eksempler på det modsatte.

Vi har jo set det i forhold til det her højt besungne subsidiaritetsprincip, som skulle resultere i, at man nu vurderede tingene ud fra et nyt princip, som skulle medføre, at man returnerede ting til national regulering, for det har man jo ikke gjort.

Elisabeth Arnold (RV):

Ja, nye situationer kan betyde, at man må se med nye øjne på samarbejdsområder. Jeg vil da blot til oplysning for hr. Jens Rohde sige, at Dansk Folkeparti var det eneste parti i Folketinget, som stemte imod et dansk-svensk politisamarbejde over Øresundsbroen. Det er virkelig karakterstyrke, det synes jeg man må sige. Der er ikke noget med politisamarbejde over grænserne her, heller ikke på Øresundsbroen. Så det er en mand, der virkelig holder sit ord dér, det må man sige.

Nu tilbage til det foreliggende forslag om dansk nej til harmonisering af skatter og afgifter i EU. Det forslag kan Det Radikale Venstre ikke støtte. Det skyldes ikke, at vi er tilhængere af harmonisering, men vi er tilhængere af samarbejde.

Vi er også tilhængere af, at man bruger EU's beslutningsprocedure til f.eks. at beskytte skattebasen, beskytte provenuet, som man f.eks. gør, når man diskuterer rentebeskatning. Når man kan placere sine pensionsopsparinger i udenlandske banker og dér få en renteindtægt, skal der også være mulighed for at få oplysninger for at kunne beskatte renteindtægten.

Hvis det drejer sig om at beskytte miljøet – det er også en grænseoverskridende foranstaltning – er vi tilhængere af fælles miljøafgifter, og

vi ville såmænd også gerne gå så vidt, hvilket vi måske ville have forsvoret for nogle år siden, at vi ville gå ind for flertalsbeslutninger på det område, hvis det drejede sig om fælles miljø og minimumsbestemmelser for miljøafgifter.

Hvis det drejede sig om beskyttelse af beskæftigelse, må vi også sige, at erhvervsbeskatning er et område, hvor man sagtens kan tænke sig et samarbejde, hvor man sikrer sig, at erhvervsbeskatning ikke må underskride et vist minimumsniveau.

Derfor er vi tilhængere af, at der er et samarbejde på skatteområdet i EU, og vi kan ikke støtte det forslag, der ligger her.

Keld Albrechtsen (EL):

Hr. Kristian Thulesen Dahl kom med en betragtning om denne glidebane, der er i EU-politikken. Det var jo en fuldstændig korrekt iagttagelse, for vi får altid i EU-spørgsmål på et tidspunkt at vide, at det her område vil man aldrig acceptere kommer ind under EU. Skattepolitikken har man jo sagt gang på gang, når vi har haft traktater til folkeafstemning, at det var så sandelig langt uden for, hvad man nogen sinde ville acceptere. Det kunne aldrig ske, det ville vi aldrig miste grebet om osv., osv.

Desværre er situationen nu, at også på dét punkt, ligesom på så mange andre, viser det sig, at det, man har sagt til befolkningen, altså ikke holder. Nu skrider det på den måde, at Kommissionen har indledt en knibtangsmanøvre imod os. De vil have, at vi frivilligt skal acceptere politisk lovgivning om harmonisering af bl.a. pensionsbeskatningen, og hvis vi ikke vil gøre det frivilligt, bliver vi slæbt for EF-Domstolen.

Nu er det ikke sådan, at jeg står her og opfinder denne tanke om Kommissionens strategi over for Danmark. Det er ikke noget, jeg sådan snedigt har udspekuleret. Det er noget, der direkte står i de meddelelser fra Kommissionen, som ministeren også indledte med. Kommissionens strategi er, at hvis vi ikke vil makke ret, så kan vi blive dømt ved EF-Domstolen.

Som metode synes jeg det er dybt uacceptabelt, at Kommissionen i realiteten forsøger at ændre Traktaten ved hjælp af Domstolen, for det er jo det, man gør. Man kan ikke få landene til frivilligt at rette sig efter Kommissionen, og så truer man med at gå til EF-Domstolen, i det håb at EF-Domstolen så vil udvide Traktatens område, således at man kan angribe det danske fradragssystem på pensionsområdet, hvilket jo alt-

så vil medføre et meget stort tab for den danske statskasse.

Så ved jeg godt, at man snakker om, at man gerne vil have nogle miljø- og energifgifter. Det prøvede man også i Nice, men det kunne man ikke få ind i Traktaten. Man bliver ved med at snakke om disse fabeldyr, som man tror en dag skal komme i EU, men det vil EU bare ikke have. EU vil have en harmonisering, der lægger pres på vores skattesystem og vores mulighed for at finansiere den offentlige sektor i fremtiden.

Vi har jo en højere grad af skattefinansiering af velfærden her i Danmark, end de har i de andre lande, omkring 10 procentpoint, for de andre landes skattesystemer er indrettet på en anden måde. Derfor er vores skattesystem sårbart over for EU-harmonisering, og derfor skal den dør ikke åbnes.

Hvis det kunne have været isoleret til nogle miljøafgifter, var det en helt anden diskussion, men her er jeg nødt til at sige til hr. Knud Erik Hansen, at dér er han simpelt hen for naiv, og ministeren også, for det er ikke det, der er på dagsordenen i EU. Det, der er på dagsordenen, er et angreb på vores pensionsbeskatningssystem.

Så lagde jeg mærke til, at ministeren i spørgetiden i dag havde nogle bemærkninger, der kunne tolkes sådan – det kan ministeren jo så svare på om er rigtigt opfattet – at ministeren i virkeligheden er indstillet på på et eller andet tidspunkt at indgå et sådant kompromis med Kommissionen.

Det håber jeg så sandelig ikke, men desværre synes jeg ikke, at ministerens melding til hr. Frank Dahlgaard i spørgetiden var så fuldstændig krystalklar på spørgsmålet om vores strategi, og det er derfor, Enhedslistens beslutningsforslag er så nødvendigt.

Vi opfatter, at den danske regering lader sig presse og true af Kommissionen, og det blev jo drøftet på et uformelt økonomi- og finansministermøde for et par dage siden, hvor der kom nogle særdeles tågede meldinger ud om ministrenes drøftelser med Kommissionen. Heller ikke det var specielt beroligende, i det omfang det var muligt at finde ud af, hvad ministrene havde drøftet.

Så har der været nogen kritik af ideen om vores forslag om at sige nej til et forstærket samarbejde. Men der må jeg sige, at det forstærkede samarbejde er sådan en mekanisme til at komme uden om enstemmigheden. Det er sådan en snydemetode. Da man ikke kunne få indført fler-

talsafgørelser, fik man indført den metode med forstærket samarbejde, for hvis der så er et land, der ikke vil være med, så kan man sætte det land uden for døren og bare køre det alligevel.

Det er en metode til at indføre flertalsafgørelser uden at gøre det direkte gennem en åbenlys traktatændring. Laver man et såkaldt forstærket samarbejde, er der ingen, der kan gennemskue, hvad det er, der sker.

Men det handler i virkeligheden om at fratage os vetoretten, for hvis de andre laver et forstærket samarbejde om pensionsbeskatning for eksempel, vil man jo fra ministerens side komme og sige: Jamen vi kan ikke stå uden for, vi er nødt til at være med ved bordet, ellers mister vi indflydelse. Sådan som vi nu har hørt det i timevis fra visse ordførere.

Det er derfor – det er til hr. Knud Erik Hansen – at det ikke var kløgtigt, at den der idé om det forstærkede samarbejde kom ind på banen på det punkt. Jeg mener i øvrigt også, at hr. Kristian Thulesen Dahl tager ganske gevaldigt fejl.

Jeg er jo ikke i stand til at takke ret mange ordførere for tilslutningen til det her forslag, men jeg synes ikke desto mindre, at det er et nødvendigt forslag, og det kan forhåbentlig give stof til en vis eftertanke på regeringsbænkene. I så fald har det da gjort lidt nytte. Det kan vel også give anledning til, at nogen hører om det ude omkring i landet og diskuterer det og kræver en forklaring fra deres partier på, hvad det nu er for et nyt område, der skal fifles ind i EU uden om traktaterne.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Ja, det kan jo blive en diskussion om, hvad der er kløgtigt.

Jeg vil sige, at jeg synes ikke, at det forslag, der er fremsat, er særlig kløgtigt. Det er i hvert fald upræcist i forhold til den debat, der har været. Det er også den debat, som hr. Keld Albrechtsen gik ind i her efterfølgende. Der står bare uspecificeret skatteharmonisering.

Den debat, der har været, har jo rent faktisk været en debat om, hvor EU kan gå ind, og hvor EU i givet fald ikke skal gå ind. Og der har været enighed om – det er jeg enig med Enhedslisten i – at dér, hvor vi snakker om omfordeling af midler i samfundet, skal EU ikke gå ind, for det er et nationalt anliggende.

Men jeg synes ikke, at det er kløgtigt af Enhedslisten at sige, at på miljøafgiftsområdet, på selskabsskatteområdet kan man ikke lave for-

stærket samarbejde. Det kan jeg godt se nogle fordele i, også for Danmark. Det kan da godt være, at der er nogle lande, der ikke vil være med, men at man faktisk laver et forstærket samarbejde på nogle områder på miljøområdet er trods alt bedre, end at Danmark laver det alene.

Jeg vil godt spørge hr. Keld Albrechtsen, om det ikke kunne være en fordel, at måske 12 eller 13 lande kunne finde sammen om et forstærket samarbejde på miljøområdet, på miljøafgiftsområdet?

(Kort bemærkning).

Elisabeth Arnold (RV):

Jeg synes ikke, at hr. Keld Albrechtsen, som er så kyndig på EU-området, skal slippe upåtalte af sted med at sige, at nu prøver man at fikle nogle hidtil ukendte områder ind i EU-samarbejdet.

Skatteområdet har altid været en del af EU-samarbejdet, oven i købet under søjle 1, men det har været betinget af, at der var enstemmighed, og det betyder, at det har været overordentlig svært at nå frem til fælles beslutninger, fordi det var enstemmighedsreglerne, der gjaldt. Men skatteområdet har så sandelig altid været omfattet af EU-samarbejdet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Nu leverer jeg jo fru Elisabeth Arnold et eksempel på dansk EU-politik, når det er allerværst, er jeg bange for at jeg er nødt til at sige.

Fru Elisabeth Arnold ved jo godt, for hun ved også ganske meget om Traktaten, at de direkte skatter, herunder spørgsmålet om fradrag for pensionsordninger, ikke er nævnt i Traktaten. Der er ikke hjemmel for EU til at blande sig i direkte skatter.

Så opfandt regeringen for et stykke tid siden den forklaring, at selv om de direkte skatter ikke står i Traktaten, så står de der alligevel. Vi andre kan ganske vist ikke læse det i Traktaten, men regeringen mente, at det stod der nu alligevel, selv om det ikke stod der. Det er den særlige form for EU-jura, som er udviklet i Danmark, når man skal liste ting og sager ind i Traktaten, som ikke står der.

Jeg synes ikke, at det er noget flot eksempel at bruge, for befolkningen har altså aldrig fået at vide, at de direkte skatter skulle være underlagt Traktaten.

Til hr. Knud Erik Hansen vil jeg sige: Hvis det var det, det handlede om med disse miljøafgifter

f.eks., så er det en helt anden diskussion, så er det en anden dagsorden. Men vi er truet af EU med en skatteharmonisering, som netop kommer til at presse fordelingspolitikken, og det bør vi samle kræfterne om at forhindre. Det andet er nogle drømme, som hr. Knud Erik Hansen kan have, og som jeg for så vidt også godt kan have, men desværre er det ikke det, der er debatten.

(Kort bemærkning).

Økonomiministeren (Marianne Jelved):

Mit indlæg har ikke som ambition at gøre hr. Keld Albrechtsen klogere, for det magter jeg ikke. Det er af hensyn til andre, der kan være interesseret i debatten.

Jeg vil sige, at det er utroligt. Kommissionen kan lave en åbningsskrivelse til Danmark om et af de temaer, som hr. Keld Albrechtsen berører her i dag, nemlig pensionsbeskatningsreglerne. Kommissionen har lavet en åbningsskrivelse til Danmark i 1991. Det er altså ret mange år siden. Det er 10 år siden.

Der er afsagt en dom ved EF-Domstolen, som kaldes Bachmann-dommen, som også handler om det samme emne, nemlig pensionsbeskatningen, så det er jo ikke korrekt, som hr. Keld Albrechtsen siger, at direkte skatter, herunder hører jo også selskabsskatter, det er jo også direkte skatter, ikke kan behandles i EU.

Det kan det, og hr. Keld Albrechtsen og jeg har haft lange og indgående debatter i Folketingets Europaudvalg om hjemmelsgrundlaget, og hr. Keld Albrechtsen har ikke kunnet opvise nogen ekspert eller andre, der kan afkræfte den udlægning, som jeg har givet i Europaudvalget, hvor mandatgivningen kan komme fra.

Det er ikke korrekt, at det er noget, der har sneget sig ind. Kommenterede udgaver af diverse traktater har beskrevet disse forhold adskillige gange, og jeg har i hvert fald aldrig lagt skjul på dem nogen steder.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Drømme, eller hvad det nu er: Vi har en tekst fra Enhedslisten, og det er den, vi tager stilling til. Og når Enhedslisten siger skatteharmonisering og henviser til et notat, der faktisk også omhandler selskabsbeskatning, så er det lidt svært at forstå andet, end at det også er det, man snakker om, når det gælder miljøafgifter. Så jeg vil foreslå Enhedslisten, at de næste gang, de laver et forslag, udtrykker sig lidt mere klart.

Hvis det her drejer sig om en omfordelings-skattepolitik, så er det en anden diskussion, som hr. Keld Albrechtsen siger, men det er ikke det, der står. Det er heller ikke det, der står i det notat, som man henviser til som baggrund for dette.

Derfor synes jeg, at når Enhedslisten skal lave forslag, skal de komme med nogle, der er mere klare og præcise, så vi kan få en ordentlig diskussion i stedet for bare en diskussion om et uklart begreb, der hedder skatteharmonisering, eller et uklart begreb, der hedder forstærket samarbejde, hvortil jeg vil sige, at det ikke nødvendigvis er drømme. Det kunne godt være, at et forstærket samarbejde kunne bruges. Det er i hvert fald en del af det, man kan arbejde på kan bruges til at lave skatteafgifter på miljøområdet.

Formanden:

Hr. Keld Albrechtsen, og jeg gætter på, det er afslutningen, inden vi kommer for langt ind i udvalgsarbejdet.

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg skal sige til hr. Knud Erik Hansen, at hvis det gælder miljøafgifter, så vil vi meget gerne, hvis der kan være flertal for det i udvalget, være med til at lave en ændret formulering dér. Det vil ikke ændre noget i virkelighedens verden, men hvis det kan gøre hr. Knud Erik Hansen glad, er vi med.

Men det gælder ikke selskabsskatten. Ministeren nævnte, at nu skulle man til at pille ved selve beskatningsgrundlaget i EU, altså det grundlag, man beskatter selskabsoverskuddet på. Det kan vise sig at være noget værre noget, så jeg tror også, at hr. Knud Erik Hansen skal være overordentlig forsigtig dér. Det er i det hele taget klogt at være meget forsigtig, når det handler om EU.

Så vil jeg bare sige til ministeren, at fordi Kommissionen sender et brev i 1991, kan et område altså ikke flyttes ind i Traktaten. Det kan det altså ikke. Jeg forstår på formanden, at vi ikke skal gå ned i alt for mange detaljer på nuværende tidspunkt, og det er jeg enig i, men jeg er nødt til at sige, at ministeren kan ikke, ligegyldigt hvor længe ministeren bladrer rundt i Traktaten, påvise ordene »direkte skatter« nogen som helst steder. Det er smuglet ind i Traktaten.

Hvis vi skal fortsætte den diskussion, så vil jeg da meget gerne det, for jeg synes, det er et

meget stort problem, at man efterfølgende fra regeringens side begynder at komme med noter om, at det kan man alligevel godt. Så lad os tage den diskussion op ved næstkommende lejlighed. Det gør jeg umådeligt gerne.

(Kort bemærkning).

Knud Erik Hansen (SF):

Jeg vil da gerne være glad. Jeg vil også godt tage imod indbydelsen. Men jeg synes også, at vi så skal diskutere det på det reelle grundlag.

Hvis vi snakker om minimumsskatter, og det er det, vi snakker om på selskabsområdet, kan man ikke undgå også at snakke om beskatningsgrundlaget, for ellers er der ikke nogen mening i at udregne en minimumsskat. Der må da også være nogle regler for det. Det, der er vores ønske på selskabsskatteområdet, er klart, at man får nogle minimumssatser og en minimumsbeskatning. Så hvis jeg endelig skal være med på det, så kan vi også godt finde ud af det.

Hermed sluttede forhandlingen, og forslaget overgik derefter til anden (sidste) behandling.

Afstemning

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til Europaudvalget. Hvis ingen gør indsigelse, betragter jeg det som vedtaget. (Op- hold). Det er vedtaget.

Meddelelser fra formanden

Formanden:

Der er ikke mere på dagsordenen.

Folketingets næste møde afholdes i morgen, torsdag den 26. april 2001, kl. 10.00.

Angående dagsordenen skal jeg henvise til den dagsorden, der er opslået i salen.

Mødet hævet kl. 21.37